

1. Béke verziók / Versions Of Peace, 2016 (fotó panel, módosított lemezborító (The Plastic Ono Band – *Live Peace in Toronto*, 1969, az album módosított reprodukciója), giclée nyomtatás, 4 db 50x50 cm / photo panel, modified LP cover (modified reproduction of the album *The Plastic Ono Band – Live Peace in Toronto*, 1969), giclée print, 4 pieces of 50x50 cm)

2. Könnyek / Tears, 2016 (fotó panel, módosított lemezborító (Marianne Faithfull – *As Tears Go By*, 1964, az album módosított reprodukciója), giclée nyomtatás, 4 db 50x50 cm / photo panel, modified LP cover (modified reproduction of the album *Marianne Faithfull – As Tears Go By*, 1964), giclée print, 4 pieces of 50x50 cm)

3. FEHÉR DAL – többek között (rassz absztrakció) / WHITE SONG – Among Others (Race Abstraction), 2016 (giclée nyomtatás, 4db 60x90 cm / giclée print, 4 pieces of 60x90 cm)

4. Dog Slave The Queen, 2016 (fotó, módosított lemezborító (Sex Pistols – *Never Mind the Bollocks, Here's the Sex Pistols*, 1977, az album módosított reprodukciója), giclée nyomtatás, 60x60 cm / photo, modified LP cover (modified reproduction of the album *Sex Pistols – Never Mind the Bollocks, Here's the Sex Pistols*, 1977), giclée print, 60x60 cm)

5. Invertált hősök / Inverted Heroes, 2016 (fotó panel, módosított lemezborító (Nico – *Live Heroes*, 1986, az album módosított reprodukciója), giclée nyomtatás, 2 db 50x50 cm / photo panel, modified LP cover (modified reproduction of the album *Nico – Live Heroes*, 1986), giclée print, 2 pieces of 50x50 cm)

6. FEHÉR DAL – többek között (rassz absztrakció) / WHITE SONG – Among Others (Race Abstraction), 2016 (szöveggönyv, installáció: kottaállvány, mappa, vetítés / textbook, installation: music stand, folder, projection)

7. FEHÉR DAL – gyűlölet verziók (1.) / WHITE SONG – Versions Of Hate (No.1), 2016 (kotta, installáció (kottaállvány, mappa, vetítés / score, installation (music stand, folder, projection)

8. MUNKADAL – Az idő múlásával / WORK SONG – As Time Goes By, 2016. (musical film, 70 min, full HD, stereo, / musical film, 70 perc, full HD, sztereó)

9. MUNKADAL – az idő múlásával / a musical szöveggönyve / WORK SONG – As Time Goes By / textbook of the musical, 2016 (installáció: kottaállvány, mappa, vetítés / installation: music stand, folder, projection)

nka

KK
KÁLI KÖVEK

Trafó Kortárs Művészetek Háza, Trafó Galéria
1094 Budapest, Liliom utca 41.
tel/fax: +36 1 456 2044, fax: +36 1 456 2050
gallery@trafo.hu, www.trafo.hu
Nyitva: keddtől vasárnapig 16-19h, előadási napokon 16-22h

trafó
galéria

2017/02/10–03/19

NÉMETH HAJNAL: FEHÉR DAL – TÖBBEK KÖZÖTT

Megnyitó és koncert-performansz:
2017/02/09 (CSÜ) 19:00

Helene Romakin interjúja Németh Hajnallal (részlet)

Németh Hajnal művészeti gyakorlata musicalekre, operákra, performanszokra, filmekre és fotókra épül; dalok, képek és szövegek apró megváltoztatásával, felülírásával a művész politikai statementeket hoz létre. Aktuális *Fehér Dal – többek között* c. kiállítása alkalmával Németh a nyugati társadalmak politikai rendszerével és normatív meggyőződéseivel foglalkozik, ráadásul nem nehézsúlyú kritikai formátumban, hanem keserűen humoros hozzáállással, ami kulturális és történeti referenciákba van burkolva.

Helene Romakin: Egyik új műved a kiállításon egy 70 perces videó, amelyen egy musicalhez kapcsolódó meghallgatást láthatunk. Munkáidban gyakran játszol dalok jelentésével, és sokszor dolgozol együtt színészekkel és énekesekkel. Milyen munkafolyamat előzte meg ezt a művet?

Németh Hajnal: A mű lényegében egy ötlet végterméke, amivel már 2013-ban Rómában elkezdtem dolgozni, amikor a *Munkadal* színházi verzióján dolgoztam. Később egy második változatot is csináltam belőle Berlinben. Miközben a két verzió formátuma eltérő, az mégis közös bennük, hogy a munka témájával foglalkoznak. Általában véve érdekelnek az élet azon individuális aspektusai, hogy miként hat az egyénekre a munka és a pénz, és hogy ez miként befolyásolja az életet. A *Munkadal – Az idő múlásával* egy fiktív musical, ami egy meghallgatást, egy szereplőválogatást jelenít meg. Mindegyik résztvevő egy musical szerepre jelentkezik, mégis kicsit olyan mintha a valós élet egy szerepére jelentkezne. Ez a mű arról is szól, hogy feltegyük magadnak a kérdést: Mi akarsz lenni? Lehetnél költő, színész, férfi, nő. Az élet kisebb, nagyobb szerepei. Ez az élet metaforája egy musicalbe tömörítve. A jelentkező és a szerep függvényében mindenkinek egy személyre szabott dalt választottam. Annak a színésznőnek, aki egy férfi szerepre jelentkezett, Nico (Velvet Underground) önéletrajzában egy részletet választottam és ezt helyeztem kortárs kontextusba. Egy másik színész az építész szerepére jelentkezik. Ő Henry David Thoreau 1854-es *Walden*-jének egy részletét adja elő. Ebben a

10/02–19/03/2017

HAJNAL NÉMETH: WHITE SONG – AMONG OTHERS

Vernissage and concert-performance:
09/02/2017 (THU) 19 pm

Details from an interview with Hajnal Németh by Helene Romakin

In her artistic practice Hajnal Németh creates musicals, operas, performances, films and photographs but most of all, through slight modifications of poems, songs and texts she encourages political statements. In her current exhibition *White Song – Among Others* Németh discusses political systems and prevailing normative beliefs in current Western societies without framing the topic in a heavy format, but rather by bobbing and weaving with a bitterly humorous approach coated in cultural and historical references.

Helene Romakin: One of your new works in the exhibition is a 70 minutes long film that represents an audition for a musical. Usually, you work closely with references to songs and in collaboration with actors and singers. Could you speak more about the production process of this work?

Hajnal Németh: The work is the final product of an idea I have already started to work on in Rome in 2013 as I realised a live presentation of *Work Song* in a theatre. Later I realized a second version in Berlin. While all versions differ in format, they all are dealing with the subject of work. Generally, I'm interested in alternatives in life and how individuals deal with time and money and how these basic issues influence their lives. *Work Song – As Time Goes By* is a fictional musical that represents an audition situation, a casting for a musical. All participants are applying for a role in a musical but it is also a bit like applying for a role in life. It is about asking yourself what you want to be: you could be a poet, an actor, if you want to be a man instead of a woman or vice versa. These are little and big roles in life. In a way the set works as a metaphor of life compressed into a musical. Depending on the candidate and the role, I chose a specific song to be performed. For the actress who is applying for a role as a man, I interpreted the text from the autobiography of Nico (Velvet Underground) and updated it to the contemporary context. Another actor is being cast for the role as an architect. He performs an extract from *Walden* by the philosopher Henry David Thoreau from 1854. In this text Thoreau

szövegben Thoreau arra kérdez rá, hogy hogyan lehet egy ilyen merev társadalomban élni, hogyan lehet elszökni a status quo elől? Thoreau úgy döntött, hogy kivonul a civilizált társadalomból és a természetben él pénz nélkül, valamint negligálja az ipari forradalom vívmányait is. Ezzel protestált. Néhány írásában azonban építészeetről és városépítészeetről is van szó, az élet és az idő struktúráiról.

HR: Hogyan képzeljük el a musicalt? Olyan lesz, mint egy klasszikus musical táncbetétekkel?

NH: Nem, ebben az értelemben ez nem egy musical. Táncos koreográfia sem lesz, de maga a meghallgatás folyamata felépít egyfajta koreográfiát. Amikor ezen az alaphelyzeten dolgoztam, nagyon inspirált Milos Forman 1971-es *Elszakadás* című filmje, amiben szintén bemutat egy meghallgatást. A film a hippie generáció tinijeiről szól, akik a szüleik ellen láznak.

HR: A kiállításon több 70-es évekbeli dalra is hivatkozol. Beszelnél egy kicsit a *Fehér dal - többek között (Rassz absztrakció)* című munkáról?

NH: A kiállításon látható 4 képen szereplő idézetek Roy Harper *Gyűlölöm a fehér embert* című számából származnak. A dal 1970-ben jelent meg. Harper száma arról szól, hogy miért gyűlöli a „fehér embert”, és azokat a gaztetteket sorakoztatja fel, amit fehér emberek követtek el másokkal szemben. Nagyon erősnek és szépnek találtam ezt a dalt, mivel Harper, aki erősen kritikus a nyugati társadalmakkal szemben, maga is egy fehér brit férfi. Harper kérdésselvetése nagyon ambivalens, hisz úgy tűnik saját származásának áldozata lesz. A dal refrénjéből egyszerű sorokat emeltem ki és átváltoztattam a színt vörösre, sárgára és fekete-re: „For I hate the red, man, in its evergreen excuse and I hate the white, man, in its doctrinaire refuse, for I hate the yellow, and its plastic excuse and I hate the black, man, it turned itself loose.” Tehát a színek után vesszőt tettem és így megváltozott a mondat jelentése: „I hate the black, man!” egyszerűen azt jelenti „Gyűlölöm a feketét, ember!” A dal jelentésének absztrahálása vezetett a *Rassz absztrakció* alcímhez is.

HR: Szinte nem is választhattál volna relevánsabb időpontot arra, hogy a témáról beszélj a túlfűtött amerikai választások, vagy az európai populisták jobboldali fordulat okán. Te politikusnak látod a művészetet?

NH: Teljes mértékben politikus vagyok. Amit a műveimből is ki lehet olvasni az egy redukált és minimalizált idea, de ettől az még nagyon is politikus, nem olyan értelemben hogy konkrét, aktuális történésekre reflektál, hanem egy általánosabb, ha tetszik absztrahált módon.

asks how you can live within a society with such rigid and hardened systems or further, how you can escape the status quo? Thoreau decided to exclude himself from the civilised society and he lived alone in the nature without money and also avoiding the Industrial Revolution. It was his form of protest. In some of his writings, he also talks about architecture and building cities, the structure of life and time as well.

HR: How should we imagine the musical? Will it be a classical musical with dancing parts?

HN: No, it’s not a musical in that sense. There won’t be a dance choreography but the casting process builds its own choreography. In creating this moment, I was inspired by the movie *Taking Off* by Milos Forman from 1971, where he shows pictures of a casting situation. Coincidentally, it is also a film about teenagers of the Hippie Generation, their intent revolution against the parents.

HR: In the show you also refer to several pop songs from the 1970s. Could you speak more about your new work *White Song – Among Others (Race Abstraction)*?

HN: The verses on the four photos shown in the exhibition are taken from Roy Harper’s song *I Hate The White Man*. It was released in 1970. In this song Harper explains why he hates the “White Man” in very significant poems that mention all destructive actions of white men against other races in this world. I found this song very strong and beautiful since Harper is a musician who strongly criticizes Western societies while being a British white man himself. Harper raises a very ambivalent question while he seems to be caught in his origins. From this song I abstracted single parts from the refrain and changed the colour to red, yellow and black: “For I hate the red, man, in its evergreen excuse and I hate the white, man, in its doctrinaire refuse, for I hate the yellow, and its plastic excuse and I hate the black, man, it turned itself loose.” Since I introduced a comma after the colour, I changed the meaning of the sentence: “I hate the black, man!” simply means I hate the black colour referring to the man who I talk to. The abstraction of the meaning – in fact, of the entire song – lead to the subtitle *Race Abstraction* in my work.

HR: The timing to introduce this topic after the heated elections in the United States and the strong right wing movement throughout Europe couldn’t be more relevant. Do you see your work political?

HN: I am absolutely political. What you can read out of my work is a very reduced and minimized idea but it is still meant to be political – not by reflecting on actual happenings but in a very general, abstract way.

HR: Számos munkádban taglalod a munka aspektusait a kapitalista társadalomban, úgy, mint a *Munkadal – Az idő múlásával*-ban, vagy a *Munkadalban* (2014), és a *Vesztesben* (2013/15). Minden műved egyénekről szól, akiknek a társadalmi létét befolyásolják a gazdasági struktúrák. Miért térsz vissza mindig ehhez a témához?

NH: Az ahogyan a gazdasági struktúrák bánnak az egyének életével az teljesen unfair és antiszociális. Még pontosabban: egy globális gazdasági aspektusból teljesen mellékes az individuális élet és ez a hozzáállás nagyon visszás, mivel a globális gazdasági érdekek mögött is egyének állnak. Mindig is érdekelték az efféle önellentmondások.

HR: Egy másik négy részes fotósorozat a *Béke verziók, amik egy ártatlannak tűnő felhőt ábrázolnak – mindig ugyanazt a képet, de más kék, szürke, vörös és sárga háttérrel...*

NH: Mindegyik motívum felnagyított albumborítóról való, amiket minimálisan átalakítottam. A *Béke verziók* motívuma a *The Plastic Ono Band – Live Peace* albumról származik, ami egy Yoko Ono felvétel az 1969-es torontói Rock and Roll Revival fesztiválról. Az eredeti borító háttere természetesen egy nagyon szép ég-kék árnyalat. Közben a borító színeit variáltam, azt kérdezgettem magamtól, hogy lehet-e a békének színe. A vörös ég például félelmetesnek hat. Így azt mondanám, hogy a béke az béke, nem kellene, hogy színe, vagy különböző verziói legyenek.

HR: Gyakran használod ikonikus alakok egyéni sorsát arra, hogy képet fess általuk a társadalomról és ezáltal valahogy a személyes tapasztalatok nagyobb struktúrák emblémáiként jelenjenek meg...

NH: Egy válság-korszakában élünk, de ezt gyakran egyéni krízisként éljük meg, identitás válságként, ha úgy tetszik. Ez eszembe juttatja az X-Ray Spex 1978-as punk dalát, az *Identityt*. Azt hiszem nehéz azonosulnunk egy olyan társadalommal, ami ilyen erősen áll a kapitalista rendszer és a fogyasztási kényszer befolyása alatt. A kommercializálódott társadalom homogenizálja az embereket. Világszerte ugyanazokat a termékeket vesszük, ugyanazokban a ruhákban járunk és ugyanazt a zenét hallgatjuk. Azt hiszem, hogy ezek a folyamatok egy rossz típusú hasonlóságot eredményeznek, úgy hasonlítgatjuk magunkat egymáshoz, hogy nem vesszük figyelembe egymás kulturális hátterét és így el is veszítjük identitásunkat. A kiállítással mindösszesen azt akarom megmutatni, hogy mennyire fontos, hogy autentikusak és önzonosak maradjunk.

(Az eredeti interjú a berlini Galerie EBENSPERGER oldalán jelent meg 2016-ban.)

HR: You discuss the aspects of work in capitalist societies in several of your works such as *Work Song – As Time Goes By* (2016), *Work Song* (2014), and *The Loser* (2013/15). In all works you talk about the individuals, who are affected in their social life by economic structures. Why do you always come back to this topic?

HN: The way economic structures are treating the life of individuals is antisocial and unfair. More precisely: From global economical aspects the individual life is being ignored and this attitude is controversial, because of course behind the global economical interests there are individuals. I was always interested in highlighting controversial things.

HR: Another photo series of four photographs is the work *Peace Versions* that shows an innocently looking cloud – always the same image but with modified colours in blue, grey, red and yellow ...

HN: ...All motifs are enlarged reproductions of LP covers that again I modified minimally. The motif of *Peace Versions* is taken from the live album *The Plastic Ono Band – Live Peace* by Yoko Ono recorded at the Toronto Rock and Roll Revival festival in 1969. The colour of the original cover is naturally a very beautiful sky-blue. While changing the colours of the cover I was asking myself if peace could have different colours. Red sky would look very dangerous for example. Normally, I would say peace is peace. It shouldn’t have different colours or different versions at all.

HR: It seems like you often use individual destiny of iconic figures to draw a picture of the society, personal experiences become emblematic for larger structures ...

HN: We are living in the age of crisis, but we often experience it as an individual crisis, a crisis of identity. It reminds me often of the song *Identity* by the punk band X-Ray Spex from 1978. I think it is difficult for us to identify with a society that is so strongly influenced by the capitalist system and its consumerist drive. Commercial societies lead to a homogenization of people. All over the world we buy the same products, wear the same clothes and listen to the same music. I believe, through this process a wrong similarity arises and we start to compare each other without considering our cultural background or heritage and thus, lose our sense of identity. In the exhibition I just wanted to show how important it is to be self-authentic and self-identic.

(The original interview was published on the site of Galerie EBENSPERGER in Berlin, in 2016)